

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. juli 2010
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2010-150-1807
Dok.: JEE43311

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1258 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 23. juni 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Lars Barfoed

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1258 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes oplyse, om ministeren vil garantere sikkerheden for vidner, der giver oplysninger til politiet om organiseret kriminalitet, og hvilke tiltag ministeren vil tage for at øge sikkerheden for disse vidner, jf. artiklen "Kriminel får nyt udseende af PET" fra Berlingske Tidende den 20. juni 2010.”

Svar:

Jeg kan oplyse, at politiet har mulighed for at iværksætte en række forskellige foranstaltninger, som i den konkrete situation anses for nødvendige eller hensigtsmæssige, for at beskytte vidner.

Som led i beskyttelsen kan politiet således – eventuelt i samarbejde med den overordnede anklagemyndighed og Politiets Efterretningstjeneste – iværksætte en række praktiske beskyttelsesforanstaltninger for det pågældende vidne, f.eks. i form af patruljering omkring personens bopæl, politimæssig eskortering eller egentlig bevogtning.

I helt ekstraordinære tilfælde, hvor de foranstaltninger som kan iværksættes af politikredsene, ikke anses for tilstrækkelige, kan Politiets Efterretningstjeneste iværksætte beskyttelsesforanstaltninger inden for rammerne af det såkaldte vidnebeskyttelsesprogram. Programmet har i sin nuværende form eksisteret siden 2001 og udvikles stadig i lyset af de indvundne erfaringer.

Af hensyn til de personer, der skal beskyttes, kan jeg i sagens natur ikke oplyse nærmere om efterretningstjenestens praktiske fremgangsmåde i forbindelse med gennemførelsen af et vidnebeskyttelsesprogram.

Jeg kan dog generelt oplyse, at de særlige beskyttelsestiltag iværksættes på baggrund af en nøje vurdering af såvel den foreliggende trussel som det vidne, der skal beskyttes, herunder om det pågældende vidne er i stand til at leve under et vidnebeskyttelsesprogram.

Før en person kan indgå i et vidnebeskyttelsesprogram, foretages der således en række undersøgelser og vurderinger for at sikre, at vidnebeskyttelsesprogrammet vil kunne fungere efter sin hensigt og blive en succes.

I de mest alvorlige tilfælde kan der foretages et fuldstændigt identitets-skifte med nyt navn og adresse mv., og den pågældende kan eventuelt også hjælpes til et nyt liv i et andet land.

For at et identitetsskifte skal kunne gennemføres, er det nødvendigt, at vidnet medvirker til processen og overholder en række konkret fastsatte betingelser. Vidnet skal således være indstillet på bl.a. at afbryde kontakten til familie, venner og øvrige omgangskreds, ligesom det er nødvendigt at opgive arbejde eller uddannelse. Vidnebeskyttelsesprogrammet kan ikke gennemføres, hvis den pågældende ikke fuldt ud er parat til at overholde disse betingelser.

Det kan således have store menneskelige omkostninger for en person at skifte identitet som led i et vidnebeskyttelsesprogram. På den baggrund bør et identitetsskifte forbeholdes de mest alvorlige sager, hvor de almindelige beskyttelsesforanstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Jeg er i øvrigt helt tryk ved, at politi og anklagemyndighed er fuldt ud opmærksom på – og også konkret gør brug af – de muligheder, der allerede eksisterer med henblik på at sikre vidner beskyttelse. Der er således ikke aktuelle planer om generelt at udvide anvendelsen af de mest vidtgående beskyttelsesforanstaltninger i forhold til vidner.